

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoVP/3/2026
Identifikačné číslo spisu:	8107223420
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8107223420.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne PONECO, s.r.o., Prešov, Jesenná 12, IČO: 36 707 996, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Prešov, Jesenná 8, proti žalovanému Mesto Prešov, Prešov, Hlavná 2907/73, IČO: 00 327 646, zastúpenému advokátom JUDr. Alojzom Naništom, Prešov, Sládkovičova 8, o vysporiadanie práv k neoprávnenej stavbe, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20C/290/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. júna 2025 sp. zn. 27Co/9/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a proti žalobkyni právo na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 8. marca 2024 č. k. 20C/290/2007-296 I. návrh na prerušenie konania zamietol, II. žalobu zamietol a III. žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zriadenia vecného bremena k neoprávnenej stavbe nachádzajúcej sa na nehnuteľnostiach zapísaných pôvodne na LV č. XXXXX (v súčasnosti na LV XXXXX), katastrálne územie L., v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade žalôb uvedených v ustanovení § 135c OZ je aktívne vecne legitimovaný vlastník pozemku, na ktorom bola neoprávnená stavba postavená. Súd prvej inštancie mal preukázané, že Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 09. 12. 2020, č. k. 15C/10/2017-819 v spojení s opravným uznesením zo dňa 07. 03. 2022, č. k. 15C/10/2017-952 rozhodol tak, že určil, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) je vlastníkom parciel C-KN XXX - orná pôda o výmere 6974 m2, C-KN XXX/X - ostatné plochy o výmere 3362 m2 a E-KN č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 284 m2, zapísaných na LV č. XXXXX, k. ú. L.. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 08. 12. 2023. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším

posúdením (R 3/2013). Obdobne poukázal na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 349/09 cit.: „Treba konštatovať, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom.“ Súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní 15C/10/2017 bola právoplatne vyriešená otázka vlastníckeho práva ku nehnuteľnostiam, na ktorých sa nachádza stavba a ku ktorej sa žalobkyňa domáhala zriadenia vecného bremena a bolo určené, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľností a preto nie je daná aktívna vecná legitimácia žalobkyne v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods.2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo v spojení s § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Žalobkyňa zobrala žalobu v časti o zaplatenie 20 % DPH vo výške 603.710,66 eura späť bez uvedenia dôvodu a preto v tejto časti zavinila zastavenie konania a žalovaný bol vo zvyšnej časti úspešný v celom rozsahu. Nakoľko súd nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovanému náhradu trov konania nepriznal, súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 12. júna 2025 sp. zn. 27Co/9/2025 I. návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, II. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III., III. žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a návrh žalobkyne aj správne právne posúdil. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedalo kritériám uvedeným ustanovením § 220 CSP, odvolací súd konštatoval v zmysle týchto ustanovení správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkázal.

2.1. Odvolací súd v prvom rade poukázal, že nezistil žiadne nové skutočnosti, či okolnosti ktoré by odôvodňovali potrebu prerušenia tohto konania. O prejudiciálnej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté v inom súdnom konaní, v ktorom bola vyriešená otázka prejudiciálna a to otázka vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom toto prebiehajúce konanie už bolo prerušené, práve pre vyriešenie tejto otázky. Aj pri preskúmaní tejto otázky odvolacím súdom bolo potrebné zvažovať, či prerušenie konania prispeje k spravodlivému rozhodnutiu vo veci a k naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 Ústavy a tento dôvod prerušenia konania preváži nad záujmom na postupe bez zbytočných prieťahov. Odvolací súd považoval záujem na konaní bez zbytočných prieťahov vo veci, ktorá napadla na súde prvej inštancie dňa 1. 10. 2007 za vhodnejší a aj spravodlivejší, už aj vzhľadom na to, že toto konanie už prerušené bolo a samotné prebiehajúce dovolacie konanie bez ďalšieho nemôže byť jediným dôvodom prezentovaným žalobkyňou na opačný postup. Preto aj odvolací súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

2.2. Odvolací súd taktiež venoval pozornosť otázke náhrady trov konania v napadnutej časti, t. j. vo výroku III. a aj v tejto časti sa stotožnil s výrokom súdu prvej inštancie t. j. v časti o trovách konania, ktorý považoval za vecne správny. Poukázal na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Odvolací súd mal za nespochybniteľné, že vo veci samej nebola žalobkyňa úspešná a naopak úspešný žalovaný požadoval náhradu trov prvoinštančného konania. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konanie a uplatní sa vždy tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore strane úspešnej trovy konania, ktoré úspešnej strane v spore vznikli. Ide o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a vznikli v konaní v súvislosti s

uplatňovaním alebo bránením práva. V prejednávanej veci mal odvolací súd za nepochybné, že žalovaná strana mala v konaní plný úspech, ak súd žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu.

2.3. Odvolací súd bol názoru, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP, na ktoré žalobkyňa poukazovala pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy iba v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba však prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňa neuviedla také výnimočné okolnosti, či dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd uzavrel, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ani odvolací súd však takéto okolnosti nezistil. Ani v odvolacom konaní nebola žalobkyňa úspešná a preto odvolací súd v zmysle § 255 ods.1 CSP a § 396 ods. 1 CSP priznal náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobkyni v rozsahu 100 %, ktorý mal plný úspech aj v odvolacom konaní.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa potvrdenia III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež v rozsahu jeho III. výroku o náhrade trov odvolacieho konania podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila § 420 písm. f) CSP. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol nesprávne, pretože v prejednávanej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, v dôsledku ktorých je správne a spravodlivé náhradu trov konania stranám sporu nepriznať v zmysle § 257 CSP. Namietala, že ak odvolací súd napriek tomu, že súd prvej inštancie nepoužitie aplikácie § 257 CSP nijako neodôvodnil a odvolací súd aj tak odvolaním napadnutý rozsudok v predmetnej časti nezrušil, ale vo veci rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil bez bližšieho a riadneho odôvodnenia a zhodnotenia konkrétnych skutkových i právnych špecifik sporu, došlo zo strany odvolacieho súdu k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivé konanie. Uviedla, že nepožadovala po odvolacom súde podanie výkladu § 257 CSP, práve naopak, požadovala, aby súd v optike § 257 CSP posúdil vzniknutú hmotnoprávnu a procesnoprávnu situáciu, v konkrétnostiach najmä skutočnosť, že výsledok predmetného konania je otvorene podmienený výsledku iného súdneho konania, a síce konania o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam či tiež, že pokiaľ by žalobkyňa nepodala predmetnú žalobu a v konaní o určenie vlastníckeho práva by žaloba žalovaného (mesta Prešov) bola zamietnutá, znamenalo by to, že žalobkyňa z dôvodu premlčania stratila svoje nároky vyplývajúce z jej vlastníckeho práva za obdobie takmer 20 rokov, počas ktorých prebieha konanie o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Odvolací súd sa nezaoberal ani argumentáciou o tom, že priznanie náhrady trov konania sa javí ako neprimerané trestanie žalobkyne za to, že žalovaný si v inom konaní k predmetným nehnuteľnostiam nárokuje priznanie vlastníckeho práva. Bola názoru, že mali sudy konajúce v prejednávanej právnej veci vziať do úvahy skutočnosť, že výsledok predmetného konania (možnosť úspechu žalobkyne) otvorene záležal od výsledku iného súdneho konania (v ktorom vystupovala v pozícii žalovanej) a síce konania o určenie vlastníckeho práva vedeného na OS PO pod sp. zn. 15C/10/2017 (v minulosti vedeného pod sp. zn. 8C/258/2006), v ktorom žalovaný - mesto Prešov vystupuje v postavení žalobcu. Spoločnosť PONECO, s.r.o. však v čase podania žaloby mesta Prešov o určenie vlastníckeho práva bola v zmysle listov vlastníctva vlastníkom sporných pozemkov a nemala dôvod si myslieť, že jej žaloba nebude dôvodná. Mala za zrejmé, že žalobkyňa sa od počiatku konania cítila a stále sa cíti byť vlastníkom predmetných nehnuteľností. Uvedené je zrejmé jednak zo skutočností, že iniciovala konanie v prejednávanej právnej veci (pričom podanú žalobu nevzala späť ani po viacerých súdnych rozhodnutiach vo veci o určenie vlastníckeho práva, ktoré boli v jej neprospech, keď sudy priznali vlastnícke právo k predmetným pozemkom mestu Prešov) a tiež zo skutočností, že vo veci určenia vlastníckeho práva podala dovolanie. Pri podávaní žaloby žalobkyňa nemala inú možnosť než

podať predmetnú žalobu s tým, že jej (ne)úspech (ne)bude primárne záležať na skutkových okolnostiach a na právnom posúdení v inej právnej veci, o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Nemenej dôležitou je tiež skutočnosť, že sa jedná o spor s naozaj vysokou hodnotou, pričom priznanie náhrady trov konania žalovanému, bude mať priamy a devastačný dopad na finančnú situáciu žalobkyne. V tomto smere žalobkyňa uviedla, že jej nepriaznivá finančná situácia bola dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v celom rozsahu, v zmysle uznesenia č. k. 20C/290/2007-386 zo dňa 12. 02. 2025, pričom jej daná finančná situácia sa doposiaľ nezmenila. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutých častiach a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu namietal, že dovolateľka existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a ich výnimočnosť netvrdila (ani nepreukázala) v priebehu celého konania na súde prvej inštancie a tieto dôvody nevyplývali ani z obsahu súdneho spisu, resp. v čase rozhodovania súdu o náhrade trov konania boli neaktuálne. Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 08. 03. 2024 nevyplýva, aby žalobkyňa tvrdila, resp. preukazovala dôvody hodné osobitného zreteľa a aby odôvodňovala ich výnimočnosť. V kontradiktórnom konaní je na strane sporu, aby tvrdila a preukazovala skutočnosti, ktoré sú v jej prospech. Konštatoval, že nie je pravdivé tvrdenie dovolateľky, že súd prvej inštancie neposudzoval možnosť aplikácie § 257 CSP. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovanému náhradu trov konania nepriznal a z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že odvolací súd sa meritórne zaoberal odvolacími námietkami žalobkyne vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP a po ich zhodnotení uzavrel, že žalobkyňa neuviedla také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by bolo dôvodne považovať za výnimočné. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Ústavný súd v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 konštatoval, že podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní (len) z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

8. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa

tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo 113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu.

14. V napadnutom rozhodnutí v prejednávanej veci odvolací súd uviedol podrobne v odseku 34. až 38. odôvodnenia dôvody, ktoré ho viedli k záveru o správnej aplikácii § 255 CSP súdom prvej inštancie a o nenaplnení dôvodov hodných osobitého zreteľa podľa § 257 CSP. Argumenty týkajúce sa dvojínštančnosti konania nie sú namieste. Keď súd prvej inštancie aplikoval ust. § 255 CSP a odvolací súd sa náležite vysporiadal s námietkami odvolateľky/žalobkyne (ktorá aplikáciu ust. § 257 CSP navrhovala), nemožno hovoriť o arbitrárnom rozhodnutí.

15. Z odôvodnení rozhodnutí nižších súdov v napadnutej časti o trovách konania, chápaných v ich organickej jednotke ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu.

16. V súvislosti s odôvodnením rozhodnutí dovolací súd dáva do pozornosti dovolateľke ust. § 387 ods. 2 a 3 CSP, v zmysle ktorých ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v

konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Z týchto ustanovení CSP nevyplýva, že by rozhodnutia nižších súdov takýmto odôvodneniu nezodpovedali. I keď súd prvej inštancie nič bližšie k ne/aplikácii ust. § 257 CSP (keďže mal zjavne za to, že podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia tu neboli) neuviedol, odvolací súd svojou argumentáciou učinil zákonu zadosť, keď jasne, stručne a výstižne uviedol, prečo k aplikácii tohto ustanovenia v danom prípade nedošlo.

17. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017).

18. Dovolaateľka navyše opomenula, že princíp dvojínštančnosti nie je absolútny. Aj v zmysle záverov ústavného súdu (porov. napr. I. ÚS 389/2017 alebo I. ÚS 625/2025) i jednostupňová súdna sústava je z hľadiska záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti akceptovateľná. Podstatné je, aby bolo v konkrétnom jednostupňovom konaní naplnené právo dotknutej osoby na spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch. Vychádzajúc tiež z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986), dvojínštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového). Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP v danom prípade nevyplýva (táto vada zistená nebola).

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto voči žalobkyni priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.